

HÖGSTA DOMSTOLENS BESLUT

Mål nr

meddelat i Stockholm den 2 juni 2005

Ö 4575-04

KLAGANDE

H-LU

SAKEN

Likvidation

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Svea hovrätt, avd. 3, beslut den 18 oktober 2004 i mål ÖÄ 206-04

HÖGSTA DOMSTOLENS AVGÖRANDE

Högsta domstolen avslår överklagandet.

YRKANDEN I HÖGSTA DOMSTOLEN

H-LU har yrkat, såsom det får förstås, att Högsta domstolen
beslutar att Damp Holding Aktiebolag skall träda i likvidation.

SKÄL

I 13 kap. 49 § aktiebolagslagen (1975:1385) föreskrivs att, om ett aktiebolag är försatt i konkurs och denna avslutas utan överskott, bolaget är upplöst när konkursen avslutas. Finns det efter konkursens avslutande tillgångar som inte omfattas av konkursen, skall rätten på ansökan av den som berörs besluta om likvidation.

En fordran är i allmänhet att betrakta som en tillgång, även om den är tvistig. Om fordringen inte framstår som ogrundad och om den är av sådant slag att det är motiverat att den tas om hand, bör den kunna läggas till grund för ett beslut om likvidation enligt bestämmelsen (jfr Lindskog, Aktiebolagslagen, 12:e och 13:e kap., 2 uppl. s. 375 f). Att det pågår rättegång om fordringen är inte i sig skäl för en annan bedömning.

I förevarande fall är emellertid följande att beakta.

Syftet med en likvidation är att avveckla ett bolags verksamhet. Likvidatorn skall realisera tillgångarna, betala skulderna och skifta överskottet mellan bolagsmännen. Det framgår av handlingarna i målet att den enda tillgång som kan behöva avvecklas i Damp Holding Aktiebolag är bolagets fordran mot ett dödsbo samt att fordringen är föremål för rättegång. Eftersom bolaget har varit i konkurs och konkursen har avslutats utan överskott, kan det antas att en likvidator skulle sakna medel för att fullfölja rättegången. Likvidatorn skulle då kunna bli skyldig att ansöka om att bolaget på nytt skall försättas i konkurs (se 13 kap. 35 § aktiebolagslagen). Under sådana förhållanden skulle likvidationen inte tjäna något förnuftigt ändamål.

Vidare kan den omständigheten att ett aktiebolag upplöses normalt inte medföra att bolagets kvarvarande tillgångar blir herrelösa (jfr Lind i SvJT 1974 s. 526 ff. särsk. s. 528 och prop. 1993/94:196 s. 216 f). Naturligen bör man se det så att tillgångarna övergår till aktieägarna, åtminstone i den mån dessa inte avböjer att ta emot egendomen (jfr SOU 1999:36 s. 105 och prop. 2004/05:35). Det framgår av handlingarna att H-LU är ensam aktieägare i bolaget. Hon får därmed anses ha förvärvat bolagets fordran och kan överta dess talan mot dödsboet (jfr 13 kap. 7 § rättegångsbalken samt NJA 1999 s. 237 och 2001 s. 144).

Mot bakgrund av det anförda framstår det som meningslöst att besluta om likvidation på begäran av H-LU. Hennes överklagande skall därför avslås.

I avgörandet har deltagit: justitieråden Munck, Blomstrand (referent), Dahllöf, Ella Nyström och Virdesten
Föredragande revisionssekreterare: Hullmann